

**Περί του πραγματικού
και του
μη πραγματικού**

Δρ. ΚΑΜΠΙΖΙΩΝΗΣ

«Οι μεγάλες ερωτήσεις της φιλοσοφίας, όπως γνωρίζουμε, είναι τι είναι πράγματι πραγματικόν, τι είναι η γνώση, αν μπορούμε να είμαστε βέβαιοι για τη γνώση και για την αλήθειά της και, βεβαίως, τι είναι το καλόν, τι είναι το αγαθόν. Αυτές οι μεγάλες ερωτήσεις συνδέονται με τη μεταφυσική, την επιστημολογία και την Ηθική. Τα τρία κύρια μέρη της φιλοσοφίας.

Μου άρεσε πάντα να συνοδεύω την Καρολίνα στη λαϊκή αγορά της Αθήνας. Θεωρούσα πολύ συναρπαστικό να βλέπω τον κόσμο, μικρούς και μεγάλους, άνδρες, γυναίκες και παιδιά να βλέπουν, να διαλέγουν, να ψωνίζουν...

Μια περιέργη τύχη μας οδήγησε σ' ένα πραγματικά φιλόσοφο πωλητή ψαριών. Ο ψαράς προσπαθούσε να με πείσει πως το ψάρι "είναι αυτή τη στιγμή μπροστά μου" και πως, αν δεν το πάρω αμέσως, σε λίγο "δεν θα είναι μπροστά μου", γιατί θα το έχει πάρει κάποιος άλλος.

«Όσα ψάρια βλέπεις μπρος σου», μού' πε φιλοσοφικά ο ψαράς, «σε δύο ώρες δε

«Ο ωκεανός δουλεύει για σένα και για όλους» μου απάντησε ο φιλόσοφος ψαράς. «Ο ωκεανός δε στερεύει, είναι άπειρος...Το ξέρεις πως είναι άπειρος; Και είναι άπειρος για ένα λόγο ! Γιατί ποτέ δε γεννήθηκε και ποτέ δεν θα πεθάνει. Κάτι ξέρω που στο λέω !».

θα υπάρχουν. Θα' ναι σαν να μην πέρασες ποτέ από 'δω...άρα χάνεις και την ευκαιρία να τα αποκτήσεις».

- Δες να μην ξαναβρώ ποτέ μου ψάρια γιατί θα στερέψει ο ωκεανός; ρώτησα χαμογελαστός τον ψαρά.

«Ο ωκεανός δουλεύει για σένα και για όλους» μου απάντησε ο φιλόσοφος ψαράς.

«Ο ωκεανός δε στερεύει, είναι άπειρος...

Το ξέρεις πως είναι άπειρος; Και είναι άπειρος για ένα λόγο !

Γιατί ποτέ δε γεννήθηκε και ποτέ δεν θα πεθάνει. Κάτι ξέρω που στο λέω !».

Πιστεύω πως ξέρεις πολλά, του λέει η Καρολίνα.

Έχεις δει ποτέ τον ήλιο να ανατέλλει μέσα από τη θάλασσα κι εσύ να “σαι μέσα σε μια βάρκα και να ψαρεύεις ; συνέχισε ο ψαράς.

Όχι, του απάντησα.

Αν σου τύχει και το δεις, τότε θα καταλάβεις τι μας χάρισε ο Θεός και δεν ξέρουμε να το εκτιμήσουμε.

Παρμενίδης ο Εφέατης

Γεννήθηκε στην Εφέα της Κάτω Ιταλίας στα τέλη του 6ου αι. π.Χ., σε ένα περιβάλλον επηρεασμένο από τις απόψεις του Πυθαγόρα και του Ξενοφάνη. Θεωρείται η πλέον πρωτότυπη μορφή της προσωκρατικής σκέψης. Σε αντίθεση με τους Ίωνες φυσιολόγους δεν αναζητά την ενότητα του κόσμου σε μια φυσική ουσία, αλλά στην ίδια την «οντότητα» των πραγμάτων που μας περιβάλλουν, στο είναι όλων των όντων και όλων των πραγμάτων. Παρόλο που αναφέρει αρχικά τις δύο οδούς του «είναι» και του «μηδενός» ως τις μόνες που μπορούν να βοηθούν, σπεύδει να υπογραμμίσει ότι η οδός του «είναι» είναι η μόνη αληθινή και ότι μόνον το «είναι» μπορεί να αποτελέσει αυθεντικό αντικείμενο της νόησης

Τελικά αγόρασα το ψάρι, όχι γιατί με εντυπωσίασε σαν είδος φαγητού, αλλά γιατί μου άρεσε αυτός που μου το πούλησε και μιλούσε για αιώνιες αξίες.

Παράδειγμα: Αυτό είναι ένα ψάρι. Θα μπορούσε όμως και να **“μην είναι”** για μένα, αν δεν τ’ αγόραζα.

Κι αν, μάλιστα, δεν κατέβαινα στην αγορά, ποτέ δε θα μάθαινα πως το ψάρι αυτό **“είναι”**, δηλαδή υπάρχει. Το ψάρι αυτό βγήκε από έναν ωκεανό που παράγει συνεχώς ψάρια...και είναι αυτός ο ωκεανός συμβατικά άπειρος, αφού εκατομμύρια χρόνια οι άνθρωποι τρώνε ψάρια απ’ τον ίδιο, χωρίς ποτέ τα ψάρια να εξαφανίζονται.

Τρώγοντας το ψάρι, που πραγματικά ήταν πολύ νόστιμο, σκεφτόμουν πως ο Αριστοτέλης πίστευε πως το **“είναι”** αφορά σε ό,τι μπορεί να αντιληφθεί ο άνθρωπος σ’ ολόκληρο το σύμπαν με τις πέντε αισθήσεις του...κι ότι το **“είναι”** χαρακτηρίζεται από την ύλη σαν υποκείμενο, αλλά και τη μορφή. Άρα το ψάρι υπάρχει για μένα, επειδή το αντιλαμβάνομαι.

Στον κόσμο δεν υπάρχει ύλη χωρίς μορφή, ούτε μορφή χωρίς ύλη. Αυτά τα δυο πράγματα έχουν μια ακατάλυτη ενότητα μεταξύ τους.

Δρ. ΚΑΜΠΙΖΙΩΝΗΣ

«Ο Παρμενίδης πιστεύει ότι η αλλαγή είναι μία αυταπάτη.

Το πραγματικά πραγματικόν είναι το Illusion. Αυτό που είναι στ’ αληθινά πραγματικό είναι το σταθερό».

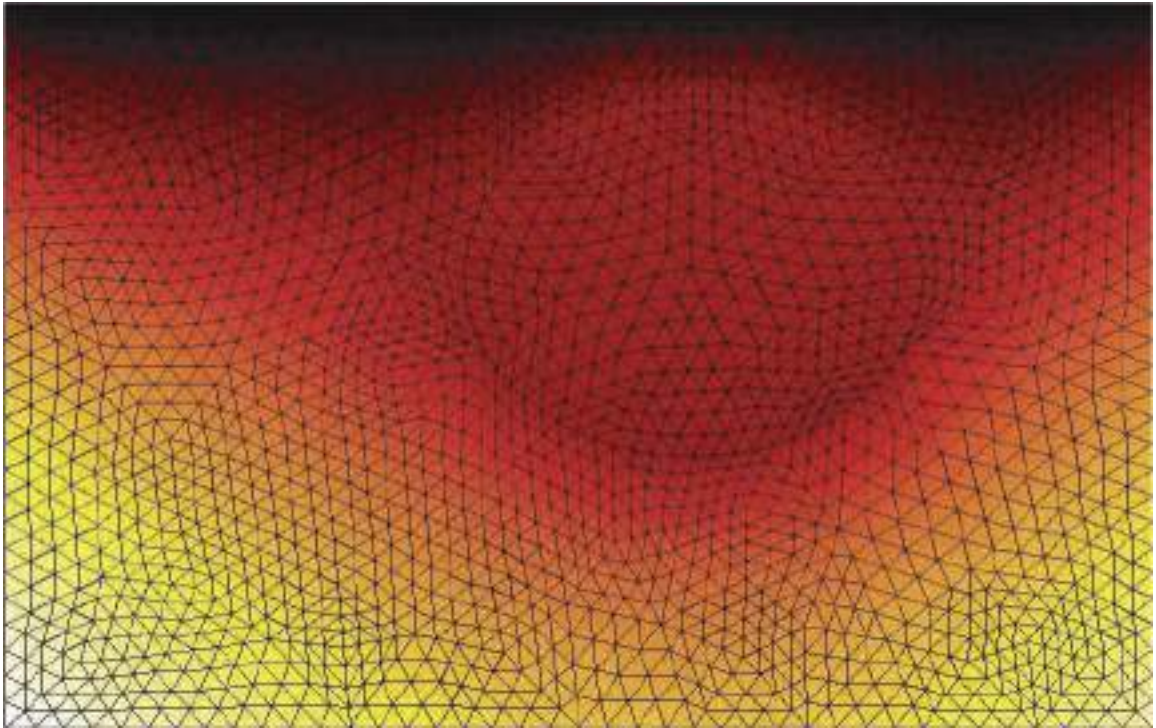
Για τον Αριστοτέλη, τόσο η ύλη, όσο και η μορφή, είναι αιώνια.

Η γέννηση, δηλαδή το **“γίγνεσθαι”**, βρίσκεται σε μία διαρκή αναπαραγωγή, που η ύλη γεννά ύλη και η μορφή μορφές.

Η μετάβαση απ’ τη δυνατότητα στην πραγματικότητα υπονοεί **“κίνηση”**. Η κίνηση στο **«είναι του κόσμου»** είναι αυθύπαρκτη και αιώνια δυναμική.

Η αρμονία του φυσικού κόσμου στηρίζεται σε τέσσερις μεγάλες δυνάμεις.

Για τις δυνάμεις αυτές μας πληροφορεί ο ίδιος ο Prof. Hawking:

Prof. Hawking

«Στις αρχές της δεκαετίας του '60, η φυσική ταξινομήσε τις δυνάμεις σε τέσσερις κατηγορίες, που έμοιαζαν διαφορετικές και ανεξάρτητες μεταξύ τους.

Η πρώτη ήταν η βαρυτική δύναμη, με φορέα ένα σωματίο, το βαρυτόνιο. Η βαρυτική είναι ασθενέστερη όλων των άλλων δυνάμεων, έχει όμως δύο σημαντικές ιδιότητες που αντισταθμίζουν τη μικρή της ένταση.

Πρώτον, είναι παγκόσμια και δρα σε όλα τα σωματίια του σύμπαντος, με τον ίδιο τρόπο.

Όλα τα σώματα έλκονται μεταξύ τους. Κανένα δεν αδρανεύ, ούτε απωθείται από τη βαρύτητα.

Η δεύτερη σημαντική ιδιότητα της βαρυτικής δύναμης είναι ότι ενεργεί σε μεγάλες αποστάσεις. Ο συνδυασμός αυτών των δύο ιδιοτήτων συνεπάγεται ότι οι βαρυτικές δυνάμεις προστίθενται και μπορούν να υπερισχύσουν όλων των άλλων δυνάμεων.

Η βαρύτητα οδηγεί ένα μεγάλο σώμα σε κατάρρευση, που τίποτα δεν μπορεί να τη σταματήσει. Στην περίπτωση ενός μεμονωμένου αστέρα ή γαλαξία, η κατάρρευση θα δημιουργήσει μια «Μαύρη τρύπα».

Η δεύτερη από τις τέσσερις κατηγορίες δυνάμεων είναι η ηλεκτρομαγνητική, με φορέα ένα σωματίο, που το ονομάζουμε φωτόνιο. Η ηλεκτρομαγνητική είναι ισχυρότερη της βαρυτικής κατά δισεκατομμύρια δισεκατομμυρίων φορές. Όπως η βαρύτητα, δρα και αυτή σε μεγάλες αποστάσεις. Όμως, διαφέρει η επίδρασή της επί των σωματίων. Άλλα έλκονται, άλλα μένουν ανεπηρέαστα και άλλα απωθούνται.

Οι έλξεις και οι απώσεις μεταξύ σωματίων δυο μεγάλων σωμάτων εξουδετερώνονται σχεδόν πλήρως σε αντίθεση με τις βαρυτικές δυνάμεις που είναι όλες ελκτικές. Για αυτό το λόγο τα σώματα πέφτουν προς την γη, σε ατομική ή μοριακή κλίμακα βέβαια. Σε σύστημα με σχετικά μικρό αριθμό σωματιδίων, οι ηλεκτρομαγνητικές δυνάμεις κυριαρχούν των βαρυτικών.

Στην ακόμη μικρότερη κλίμακα του ατομικού πυρήνα, στο ένα τρισεκατομμυριοστό του εκατοστού του μέτρου, η τρίτη και η τέταρτη δύναμη, η ασθενής και η ισχυρή πυρηνική δύναμη, κυριαρχούν».

Οι τέσσερις μεγάλες δυνάμεις, για τις οποίες μίλησε ο καθηγητής Hawking, προσδιορίζουν το μέτρο λειτουργίας της παγκόσμιας αρμονίας.

Τόσο η ποιότητα όσο και η ποσότητα της κάθε δύναμης αποδίδουν ένα συνολικό αποτέλεσμα, τέτοιο, όσο ακριβώς χρειάζεται το Σύμπαν, για να μπορεί να υπάρξει.

Αν, έστω και μία από τις τέσσερις αυτές δυνάμεις, ήταν λίγο ασθενέστερη ή λίγο ισχυρότερη από όσο είναι, τότε οι δυνάμεις αυτές δε θα μπορούσε να συνυπάρξουν σ' ένα σύνολο αρμονίας και ασφαλώς, με την απώλεια του μέτρου το σύμπαν θα κατέρρεε.

Αυτό το μέτρο, της πλήρους αρμονίας, έχει θεία προέλευση.

